

вересня 2008 року № 866. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/866-2008-%D0%BF#Text>

8. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 20 жовтня 2014 року № 1706-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18#Text>

9. Рядінська В.О. Правове регулювання захисту прав дітей України в результаті російської агресії. *Збірник матеріалів II Всеукраїнської наук.-практ. інтернет-конференції з нагоди відзначення Міжнародного дня прав людини* Київ: ДНДІ МВС України. 2022 С.122-124.

10. Державний портал «Діти війни». URL: <https://childrenofwar.gov.ua>.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-314-2-5>

PROTECTION OF HUMAN RIGHTS IN THE PRACTICE OF MUNICIPAL ADMINISTRATION OF FOREIGN COUNTRIES

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ В ПРАКТИЦІ МУНІЦИПАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Bocharova N. V.

*Doctor of Legal Sciences,
Professor at the Department of Law
Alfred Nobel University
Dnipro, Ukraine*

Бочарова Н. В.

*доктор юридичних наук,
професор кафедри права
Університет імені Альфреда Нобеля
м. Дніпро, Україна*

Місцеве самоврядування має різні форми та функції залежно від конституційної та правової систем відповідної держави. Однією з його важливих функцій в останні роки є надання управлінських послуг, які відповідають місцевим потребам та пріоритетам, пов'язаним з реалізацією прав людини на місцевому рівні. Хоча основна відповідальність за сприяння та захист прав людини покладається на національні уряди, просування культури прав людини в місцевих органах відіграє життєво важливу роль у сприянні повазі та реалізації прав людини в суспільстві.

Бурхливі процеси урбанізації у світі породжували виклики у сфері соціальної згуртованості. Потрібен був дискурс, який об'єднав міських жителів і формує спільну систему орієнтирів, для суспільного існування. З урбанізацією також відбувалося утвердження автономії міст та міської ідентичності, коли мешканці відчували себе більш прив'язаними до свого міста, ніж до самої нації. Це збіглося з глобальною тенденцією 80-х років стосовно децентралізації урядових

повноважень (передавання їх місцевим органам влади). Багато з цих повноважень стосуються сфер, у яких права людини можуть бути реалізовані або порушені: безпека, освіта, охорона здоров'я, працевіси.

Одним із значних явищ останніх десятиліть у сфері муніципального управління стала поява у світовому масштабі міст, які оголосили себе правозахисниками, або містами прав людини (Human Rights Cities). На онлайн-платформі The Human Rights Cities Network, яка об'єднує представників таких міст, визначено, що вони «представляють команду однодумців, які визнають життєво важливу роль міст у захисті, заохоченні та втіленні прав людини» [1].

Міста є ідеальною відправною точкою для зміцнення поваги до прав людини шляхом розробки політичних рамок для спрямування розвитку громад, заснованих на правах людини. Це дає людям можливість знати та відстоювати свої права, а також притягувати до відповідальності тих, хто порушує їх. Міста, що займаються правами людини, стали піонерами «локалізації» прав людини. Вони створили структури та інструменти для просування прав людини, використовували підхід, що ґрунтується на правах людини, у плануванні та розвитку, застосовували методології участі та створювали механізми захисту прав людини.

Першим європейським містом, яке офіційно прийняло статус міста прав людини, був австрійський Грац, де в лютому 2001 р. муніципальна рада прийняла *Декларацію прав людини*. У цьому документі Рада зобов'язалася виявити прогалини у захисті прав людини, інформувати громадян про їхні права, а також враховувати права людини у своїх діях.

Одним із перших європейських міст, де права людини стали частиною муніципальної політики, була Барселона. Тут засновано посаду уповноваженого з громадянських прав, а пізніше Департамент громадянських прав Барселони. Ініціативу було реалізовано для того, щоб подолати наслідки «нових» хвиль міграції і зростаючу расову, етнічну та релігійну різноманітність у місті. Було створено низку служб, таких як Управління з питань недискримінації та Управління у справах релігій [2].

Серед кращих європейських практик правозахисних міст, крім Грацу і Барселони, визначені:

- Відень (Австрія) : *Хартія міста Відня «Формуємо майбутнє разом»* (2012) та *«Віденська декларація»* про місто прав (2014), звіти та робота *Віденського офісу з прав людини*, зокрема щодо питань гендерної рівності, інтеграції та проведення моніторингу різноманітності.

- Утрехт (Нідерланди): *Місцева коаліція з прав людини в Утрехті* впроваджує підхід керівництва міста, який передбачає участь жителів, бізнесу та громадянського суспільства у захисті прав, а також нові ініціативи, такі як платформа «denkme.utrecht» для цифрової участі.

- Нюрнберг (Німеччина): діяльність *Офісу з прав людини*, добре налагоджена освіта з прав людини.

- Зальцбург (Австрія); *Антидискримінаційний офіс Зальцбурга* та дорадчий орган *«Круглий стіл з прав людини»*.

• Валенсія (Іспанія): *Рамкова програма Валенсії з питань імміграції та міжкультурного спілкування (2019–2022)*, діяльність Управління з питань недискримінації та злочинів на ґрунті ненависті та навчання міського персоналу з прав людини.

• Мідделбург (Нідерланди): сприяння правам людини та освіті в галузі прав людини через *Премію чотирьох свобод*.

• Лунд (Швеція): *Програма соціальної стійкості Лунда (2020–2030 рр.)*, яка передбачає аналіз ситуації в галузі прав людини та громадського здоров'я як основи для роботи міста з прав людини, а також *План боротьби з дискримінацією та зловживаннями на 2020–2021 рр.*

• Турин (Італія): стає «Столицею прав і боротьби з расизмом» у ЄС (2021), діє міська служба ЛГБТ, впроваджується підвищення обізнаності, інструменти та ресурси щодо рівності та недискримінації, такі як *Керівні принципи міжкультурного спілкування та участі* або посібник із боротьби з насильством для адміністрації міста та провінції про насильство над жінками.

Демократичний потенціал руху міст прав людини був визнаний на інституційному рівні в ЄС, про що свідчить спеціальний звіт Агентства Європейського Союзу з фундаментальних прав людини (European Union Fundamental Rights Agency (FRA) «*Міста прав людини в ЄС: рамки для зміцнення прав на місцевому рівні*» [3].

У настановах ЄС визначені структури, механізми та процедури, які допомагають інтегрувати права людини в повсякденну роботу муніципалітетів, а саме:

- прийняти декларацію, щоб підтвердити відданість міста правам людини,
- призначити виборного представника з прав людини,
- створити офіс або відділ з прав людини у муніципалітеті,
- створити консультативну раду участі з прав людини,
- створити антидискримінаційний офіс або місцевого омбудсмена,
- практикувати щорічний звіт про дотримання прав людини в місті,
- співпрацювати та розвивати партнерство з національними, європейськими та міжнародними правозахисними органами.

Рекомендовані інструменти, методи та ресурси для підтримки правозахисної роботи у містах передбачають:

- вклучати права людини в роботу та діяльність міста,
- застосовувати правозахисний підхід до діяльності міста,
- розвивайте знання через тренінги та освіту з прав людини,
- враховуйте права людини в процесах бюджетування та закупівель,
- розробити та реалізувати місцевий план дій з прав людини,
- перевірити відповідність місцевих рішень правам людини,
- підвищення обізнаності людей про права людини,
- транснаціонально співпрацювати та сприяти рівному обміну та взаємному навчанню прав людини між містами [4].

Наведений матеріал свідчить, що у світовій практиці сформувався новий концептуальний підхід до правозахисної діяльності. Суть його полягає у перенесенні захисту прав людини на місцевий рівень. Таким чином забезпечення прав людини стає частиною муніципальної політики. Цей досвід має бути впроваджений при проведенні децентралізації і реформи муніципального управління в Україні.

Література:

1. The Human Rights Cities Network. Who we are. URL: <https://humanrightscities.net/> (дата звернення: 16.05.23).
2. Oomen B., Baumgartel M. (2014). Human Rights Cities. DOI: 10.4135/9781473909335.n39
3. Human rights cities in the EU: a framework for reinforcing rights locally. URL: https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2021-human-rights-cities-in-the-eu_en.pdf (дата звернення: 16.05.23)
4. Human rights cities in the European Union – Practical guidance. URL: https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2022-guide-human-rights-cities_en.pdf (дата звернення: 16.05.23)

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-314-2-6>

DIGITAL RIGHTS DILEMMAS

ДИЛЕМИ ЩОДО ЦИФРОВИХ ПРАВ

Nachkevych A. O.

*PhD in Law, Associate Professor,
Associate Professor at the Department
of International Information
Lviv Polytechnic National University
Lviv, Ukraine*

Гачкевич А. О.

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародної
інформації
Національний університет
«Львівська політехніка»
м. Львів, Україна*

Khomyn V. A.

*Undergraduate Student,
Educational Program
of International Information
Lviv Polytechnic National University
Lviv, Ukraine*

Хомин В. А.

*здобувачка вищої освіти
за освітньою програмою
«Міжнародна інформація»
Національний університет
«Львівська політехніка»
м. Львів, Україна*

Науково-технічний прогрес та впровадження цифрових технологій в усіх сферах життя призвели до необхідності вдосконалення стандартів захисту прав людини. Каркас основоположних людських свобод сформувався в середині ХХ століття завдяки Загальній декларації прав